

KATRÍN SIGURDARDÓTTIR
Relics

9 maart – 12 april 2012

Voor haar eerste solotentoonstelling in een Belgische galerie stelt de in New York werkende IJslandse kunstenaar Katrín Sigurdardóttir twee verschillende 'bodies of work' voor waarvan de verwantschap en de banden voor zichzelf spreken. De titel van de tentoonstelling, *Relics*, bevat duidelijk een tijdsdimensie gezien relieken objecten of fragmenten zijn van een verleden waaraan men een zekere waarde hecht. De religieuze betekenis van het woord geeft ook een mogelijk leeshypothese.

In de **linkerzaal** vindt de bezoeker drie sculpturen. Het gaat om schaalmodellen van het appartement waarin de kunstenaar opgroeide in Reykjavik in de jaren 70. Samengesteld uit plaaster en fijne houten stokjes stellen zij neutrale ruimtes voor, ontdaan van elk affect en persoonlijke anekdote. Door deze bewust gezochte neutraliteit, roept de kunstenaar nog sterker de plaats van de kindertijd op die eenieder bewaart, een ruimte die haar afdruk in het geheugen nalaat wat er ook gebeurt. Ze zoekt er niet naar haar eigen ervaring zichtbaar te maken, maar eerder een proces van herinnering te voeden, het opnieuw in herinnering brengen bij anderen. Deze activatie van de herinnering wordt zonder twijfel versterkt door de plaatsing op de grond, die de kijker in een positie van distantiëring, afstandname plaatst. Deze ongewone perceptie plaatst ons in de positie van een reus die alles observeert, terwijl hij de mogelijkheid heeft te vernietigen.

Van destructie is ook sprake in de **rechterzaal**. Sinds 2004 heeft Sigurdardóttir interesse voor het architecturale verleden van haar geboortestad. Met *Unbuilt Houses* ving zij een mnemonische reflectie aan die nog steeds aan de gang is, en die gebaseerd is op Reykjavikse archieven. Haar werkwijze bestaat uit de realisatie van maquettes van huizen die nooit opgericht werden, maar waarvan de plannen, daterend uit de jaren 1925-1930, bewaard bleven in de stadsarchieven. Na op nauwgezette wijze de schaalmodellen te hebben gemaakt, geeft de kunstenaar zich over aan een vernietiging zonder concessies. Of ze nu gebroken of verbrand worden, deze schaalmodellen worden vervolgens zo goed en zo kwaad als mogelijk opnieuw samengesteld terwijl ze elementen gebruikt die het destructieproces overleefden. Naast het proces van creatie-destructie-recreatie dat als metafoor van de artistieke praktijk kan worden opgevat, opent Sigurdardóttir opnieuw talrijke interpretaties. De verwijzing naar de herinnering van een plaats is opnieuw aanwezig, maar met een bijkomend dramatisch aspect. Deze huizen werden niet gebouwd, maar hadden gebouwd kunnen worden of zouden nog kunnen gebouwd worden. Het hoofd bieden aan een potentieel worden, zich voedend met een niet gerealiseerd verleden. De reactivering van een verleden tussen haakjes geplaatst.

Ver van zich te verankeren in een romantische visie van haar werk, kunnen we ondanks alles niet omheen de vraag van de ruïne in onze samenleving. De transformatie van een stedelijk weefsel is zo snel en onomkeerbaar dat ze talrijke fouten met zich meebrengt die tot ruïnes leiden. Aggregaten samengesteld uit steen, beton, plastic, glas vormen het verborgen gezicht van de stad. Zouden de ruïnes niet de vormeloze, onbewuste massa van een stad kunnen worden? Sigurdardóttir toont dit verborgen gezicht op onverbidelijke wijze in haar foto's.

*Katrín Sigurdardóttir werd geboren te Reykjavik in 1967 maar woont en werkt te New York. Haar solotentoonstellingen vonden plaats in talrijke internationale instellingen, waaronder het Metropolitan Museum, New York (2011), het MoMA PSI (2006), de Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Turijn (2004) om er maar enkele op te noemen. Het publiek heeft tevens werk van haar kunnen zien in het SMAK te Gent tijdens de tentoonstelling *Beyond the Picturesque* (2009). In 2013 zal ze IJsland vertegenwoordigen tijdens de Biënnale van Venetië.*